

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 7, ročník XXIX
Neděle 16. prosince 2018



Z obsahu čísla

- Dejme naději nemocným a osamělým
- Nepromarněte tento čas
- Koncert ke cti svaté Cecílie
- Jak jsme zpívali a nacvičovali
- Vánoční a novoroční program farnosti
- Vánoční a novoroční přání a poděkování
- Oprava střechy kostela sv. Michaela
- Z jednání pastorační rady
- Jak obnovit farnost
- Farní občasník sčítá ztráty
- Opravy kostela sv. Anny
- Zprávy turistických oddílů
- Charita informuje
- Najdi cestu do Betléma

Advent je ránem církevního roku

Na začátku prosince se před námi otevřel nový církevní rok, začal advent a Vánoce už máme přede dveřmi. Advent znamená příchod. Vidím ho ale i jako nový začátek pro nás všechny, jako příchod nového rána, které nám dává šanci začít znovu. Máme dvě možnosti. Buď šanci využijeme, uděláme si ráno hezké, zastavíme se, poděkujeme za to, že ho můžeme žít, a ovlivníme tak nadcházející den k lepšímu. Nebo možnost nevyužijeme a pak nám možná další den proteče mezi prsty.

Jestli má někdo zkušenost se zaspáváním, jsem to já. Jsem obrovský spáč a rána, kdy jsem zaspala a pak jsem celá nervózní běžela na autobus bez snídaně, si pamatuji dost barvitě. Moje ranní zděšení se pak často táhlo celým dnem. Ale pamatuji si i víkendové snídaně, které si vždy užívám, den je pak hned lepší. Právě takový začátek dne přináší pohodu a dobrou náladu. A svou radost a úsměv pak můžu předávat všem okolo sebe a udělat i jim den o něco hezčí.

A protože teď jedno takové ráno prožíváme, ráno církevního roku, zkusme ho nezaspát. Neřešme, kolik dárků pořídit a kolik druhů cukroví dopéct. Místo všemožných úklidů kolem nás si udělejme pořádek hlavně sami v sobě. Zpomalme a pokusme se alespoň jednou přesunout starosti všedního dne na druhou kolej. Alespoň jednou za rok vnitřně přepněme a zaposlouchejme se do našeho vnitřního ticha, které však mnohdy může říct věci, které jsou opravdu důležité. Začněme třeba tím, že vyměníme jednu túru po obchodech za ranní roráty. Vždyť je to výjimečná příležitost, která nám pomůže se zastavit a uvědomit si, v čem je pravý smysl svátečních dnů.

Přeji nám všem, abychom ty zbývající adventní dny a pak i samotné Vánoce prožívali v klidu a dokázali správně rozlišovat, co je o Vánocích důležité a co ne. Ráno se pomalu chýlí ke konci, ale ještě je čas si ho užít. Tak neváhejme! ■

Eva Beranová

Dejme naději nemocným a osamělým

V předvánočním rozhovoru hovoří paní Zdena Wasserbauerová, která svůj život zasvětila hledání pomoci pro onkologicky nemocné. Obětavě vyhledává dárce do registru kostní dřevě a angažuje se ve sdružení Šance Olomouc, které pomáhá nemocným dětem.

Pomozte registru kostní dřevě

Jste známa tím, že získáváte členy do registru kostní dřevě. K čemu registr slouží?

Transplantace kostní dřevě od zdravého dárce se používá k léčbě leukémie a při poruchách krvetvorby. Je jedinou možností léčby, můžeme říci, že slouží k záchraně lidských životů. Lidé ochotní poskytnout kostní dřevě se evidují v registru kostní dřevě. U nás v něm máme 85 tisíc lidí, je to pořád ještě málo. V Německu je v registru každý dvacátý člověk, u nás každý dvoustý. Německo si tak 90 % dárců pokryje ze svých vlastních zdrojů. Potřebovali bychom, aby v našem registru bylo kolem 250 tisíc lidí. Když najdete vhodného dárce ve své vlastní zemi, je to velká výhoda, protože lékaři říkají: můžeme transplantovat třeba do měsíce. Když hledáte v zahraničí, není to tak snadné.

Proč je tak potřebné spěchat?

Nemocní mají poruchu imunity, přežívají jen díky silným dávkám léků a každý měsíc navíc, kdy se hledá dárce, poškozují srdíčko, játra, ledviny nemocného a snižuje jeho šanci přežít.

Jak jste se k získávání dárců dostala?

Můj vnuk se před mnoha lety léčil na leukemii a vedle něho ležel malý kluk, Honzík, kterému se leukemie vrátila, a on potreboval kostní dřevě. Tehdy byl registr mnohem menší než dnes, vhodného dárce nenašli a Honzík zemřel. Mně to tehdy bylo velice líto, brečela jsem a profesor Mihál mně tehdy řekl: Nebreč, ale něco pro to dělej.

A tak jste začala hledat dárce.

Ano. Nejprve na pracovišti, kde jsem dělala účetní, a dodnes si těch lidí velice vážím, protože z pětistovky se hned 280 ne-

chalo zapsat do registru. To mě velice potěšilo a vím, že 5 z nich už kostní dřevě darovalo. Také jezdím po školách, po různých akcích a všude pořádám besedy. Ale hlavně ve školách: když se totiž odebere kostní dřevě od 25letého člověka, tak po transplantaci jsou kmenové buňky namnoženy už po 10 dnech a jeho imunitní systém se začne obnovovat. Stává se, že se bere i od 45letého člověka, a tam je to až po 20 dnech, nebo později, a šance nemocného na uzdravení se snižuje.

Když by někdo chtěl být v registru, jak se to dá udělat?

To budeme velice rádi. Na stránkách transfúzní stanice ve Zlíně najdete každý měsíc termín, kdy se provádí odběry krve pro vstup do registru. Stačí jen přijít, vypsat dotazník, odeberou 2 ml krve, to je velice malé množství a za 10 minut je hotovo. Ideální je, když dárce má 18 až 35 let, a musí být zdravý. Kdo není závislý na denním užívání prášků, je zdravý. Astma, vysoký krevní tlak, cukrovka je překážkou. Lidé mají z účasti v registru obavy, ale každý rok daruje kostní dřevě jen každý 120. až 125. člověk. Tedy možnost darovat kostní dřevě má jen velmi malá část dárců, přesto je však dostatek lidí v registru důležitý, protože když dárce nenajdeme, tak nemocný zemře.

Jak probíhá vlastní odběr kostní dřevě?

Ten se dnes většinou dělá tak, že se napíchne žíla na jedné ruce, krev jde do separátoru, který z ní vybere, co je potřeba, a do žíly na druhé ruce se vám krev vrací. Musí se na specializované pracoviště v Plzni, ležíte tam 3 hodiny, máte při tom televizi, baví vás tam, dostanete napít. A ty 3 hodiny znamenají, že darujete někomu život. U nás asi 200 lidí ročně onemocní a jen asi 150 získá dárce.

Sdružení Šance Olomouc

Lidé z naší farnosti vás znají jako zástupkyni Šance Olomouc, sdružení rodičů a přátel hemato-onkologicky nemocných dětí, které u nás vaším prostřednictvím prodává vánoční růže. K čemu je určen výtěžek prodeje?

Dělá mně velkou radost, že při prodeji růží nacházím u lidí takové pochopení. Onkologicky nemocné děti leží v nemocnici v Olomouci a to oddělení bylo takové smutné. Chtěla jsem, aby se tam prostředí trochu zlepšilo.

Můžete uvést nějaký příklad?

Z prostředků, které sdružení získá, jsme vymalovali pokoje, jsou tam zvířátka, postavičky. Také vyšetřovny, aby lékaři měli práci s dětmi snazší. Maminkám jsme tam pořídili kvalitní postele, aby se mohly pořádně vyspat, ráno ji složí a mohou se na ní při sezení pořádně opřít. Nebo jsme koupili ledničky. Dřív, když jste dítěti v létě něco dovezl, tak se jídlo večer už nedalo jíst. Vybudovali jsme tam kuchyňku, aby maminka mohla dítěti připravit, když má na něco chuť. Pořádáme také rekreační pobyty pro nemocné děti a jejich sourozence. Děti si užily své, když ležely v nemocnici, na kapačkách, vidíte jim jenom holé hlavičky. Na pobyt jedou pod dohledem lékaře a sester, baví se tam, zlobí, dovádí. Já říkám, že se tam učí znovu smát, a jsem ráda, že k tomu mohu přispět.

Nejtěžší je získat naději

Jak vám je, když se na onkologickém oddělení s nemocnými dětmi stýkáte?

Je to velice smutné a je to těžké i pro jejich rodiny. Dítě leží v nemocnici, je nutné, aby tam s ním byla maminka, zažila jsem i případ, že tam s ním byl tatínek. Když tam ležel můj vnuk, jezdili jsme často za ním, aby si maminka mohla na pár hodin odpočínout. Věřte mi, že pohled na dítě, které je třeba 70 hodin napojené na kapačku, je velice těžký.

Jak nemoc dětí zasáhne jejich rodiny?

Když se děti vyléčí, není konec. Když propouštěli mého vnuka, lékař nám řekl. Teď budeme 5 let čekat, jestli se mu nemoc nevrátí. Rodiče žijí 5 let v nejistotě. Ráda bych tehdy těch 5 let života dala, aby to už bylo za námi. Rodiny dětí strádají i finančně. Maminka má sice podporu při ošetřování dítěte, ale podpora je malá. Rodiny dnes často mají hypotéky, takže ztrátu příjmu cítí. A sestry na oddělení se to velice rychle dozví, takže sdružení Šance může těmto rodinám pomoci. Pro některé rodiče je těžké platit také benzín na dojíždění, tak přispíváme i na něho. Někdy se během nemoci rodiny rozpadají a manželé se rozvádí.

Co je pro nemocné a jejich rodiny nejtěžší?

Jeden pacient, kluk v maturitním ročníku, řekl: Nejhorší bylo, když se hledal dárcce a nevěděl jsem, jestli se najde. Nejtěžší je získat naději.

Není toho utrpení v dnešní společnosti nějak moc? Zažila jste toho už hodně, můžete srovnávat.

Lidského utrpení bylo hodně i dřív. Dnes se máme moc dobře, málo lidí má nedostatek, lidé chtějí víc a víc a jsou miň citliví k lidskému utrpení. Ale ochota pomoci je pořád velká. Před Vánocemi prodáme několik tisíc růží, a přesto lidé volají, že by chtěli ještě další. Nebo jezdím do škol na přednášky – o mládeži se říká, že je špatná, ale třetina ze třídy mi tam obvykle zůstane a chce se nechat zapsat do registru. Byla jsem jednou u odběru krve do registru a ptala jsem se tam mladého muže, jak se k tomu dostal. A on říká, paní já si vás pamatuji, jak jste nám dělala přednášku. Nebo jiný příklad: Byla jsem na jedné průmyslovce a tam jezdí se studenty každý týden do domova důchodců. Jezdí si tam povykládat, nebo jim zahrnkají na kytaru, dokonce jim tam něco i opraví. Zástupkyně ředitele mi říkala: Já nechci, aby naši kluci byli jen dobří odborníci, chci, aby byli i kvalitní lidé. Velice mě potěšilo, že dokáže takto uvažovat.

A takové zážitky vás při vašich aktivitách stále drží?

Ano, vidím, že pořád ještě všichni nemocní nemají tu naději. Čtvrtina nemocných u nás nenajde dárce, máme malý registr, přitom v naší republice bychom každý mohli mít asi 10 dárců. V září se pořádaly Dny kraje, oslovila jsem tam mladé rodiče, přišli i s dětmi a řekli mi: Ne, do toho nepůjdeme. To mě mrzelo, říkala jsem si: máte zdravé děti a za to byste měli dát šanci někomu jinému.

Víra přináší naději

Poznala jste mezi nemocnými věřící? Je rozdíl, jak se k takové nemoci staví věřící a nevěřící?

Byli takoví. Třeba Kuba z Brna, viděla jsem, že tam vše snášeli s větší vírou. Nebo mladý inženýr, velice se mu dařilo, a když onemocněl a dozvěděl se, že zemře, uzavřel se do sebe, nechtěl ani rodinu vidět, byl plný nenávisti a zloby. Přišel za ním jednou kněz, nevím, o čem spolu mluvili. Ten člověk se pak ale změnil, nechal se pokřtít a poslední dny svého života mnohem lépe snášel. Věděl, že má naději.

Jak se chovají ti, kteří už vědí, že jim není pomoci?

Seznámila jsem se s paní, jejíž syn Jirka trpěl leukemií a nemohli mu najít dárce. Říkala mi, že už mu není pomoci, že zemře. Ptala jsem se jí: A ví to váš Jirka, že zemře? Byli věřící a velice mě zajímalo, jestli mu lžou, nebo mu řekli pravdu. Ona na to, že mu to řekli. A on jim odpověděl: Mami, já budu mít klid, ale vy to budete mít těžké. A když už se mi nechce na nějakou besedu, tak vstanu a jdu, protože co když zrovna mezi těmi dvaceti, kteří tam na mě čekají, bude někdo, kdo nějakému Jirkovi pomůže?

Říká se, že v adventu jsou lidé štedřejší, vnímavější. Co o tom soudíte?

Letos v adventu mám nějaké přednášky a hlavně prodávám vánoční růže, s tím mám dobrou zkušenost. Rozvážím je i po ško-

Vánoční dárek pro každého

lách a velice se mi líbí, když paní učitelky dětem řeknou, že nemocným musíme pomoci. Pro ty zdravé to má také význam. Pak se od maminek dozvím, že dcerka přišla ze školy a povídá: Mami, já jsem zdravá, ale paní učitelka chce, abychom si koupili růži, že je to pomoc pro nemocné děti.

V jednom rozhovoru jste řekla: „Mělo by být povinností nás zdravých pomáhat těm, co zdraví nejsou a nějakou formu pomoci potřebují.“

Ale nejnom nemocným. Kolem nás žije spousta lidí osamělých, v penzionech pro staré, v domovech důchodců. Nebo jsou děti v nemocnicích. Bylo by dobré, kdyby se ti mladší a schopní nebo i lidé po odchodu do důchodu domluvili, navázali kontakt a zeptali se, jestli třeba děti v nemocnicích nepotřebují přečíst pohádky, nebo prostě navázali kontakt se starším osamělým člověkem! Pomáhat se dá i tak, že tam jednou za 14 dnů dojdu, stojím to jen čas a dobrou vůli. To by mohl být vánoční dárek.

Jak trávíte Vánoce a co je pro vás na nich nejkrásnější?

Vánoce trávím s dcerou, s vnuky, také jezdím za příbuznými a nejvíc mě potěší, když jsme všichni zdraví.

Jaký by byl pro vás nejhezčí vánoční dárek?

Tak 5 tisíc lidí kdyby do registru vstoupilo! Jsem tím už postižená. *(smích)* Ostatním přeju zdraví, také víru a naději, a když můžou pomoci, ať pomůžou. Protože když máte milion na účtu a nemáte zdraví, tak je to o ničem. A ještě horší je, když onemocníte a nemáte ani ten milion. Takže podat pomocnou ruku, to je hodně. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík



Nepromarněte tento čas – Ef 5, 16

Advent – čas radostného očekávání, rozjímání a dobročinnosti. V současné době je však hodně nepokojů v okolním světě i u nás, v politice i rodinách, v republice jsme názorově rozdělení a často se necháme zatáhnout do nesmyslných a zbytečných hovorů. Zanechajme slovních šarvátek a sporů a hledejme to, co nás všechny spojuje. Pokusme se o toleranci k názoru druhého a projevujme vlídnost a laskavost nejen o Vánocích.

Blíží se svátky Kristova narození. Bůh poslal svého Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (J 3, 16). Bůh nechce rozdělení, přinesl lásku a nabídku spásy všem lidem bez rozdílu. Chce se narodit v srdcích všech lidí, i těch, na které reptáme. Místo toho se za ně modleme. Je to velká výzva pro nás křesťany.

Přátelství s Ježíšem by nás mělo podněcovat k tomu, abychom vydávali svědectví o víře v nejrůznějším prostředí, i když se třeba setkáme s nepochopením, odmítnutím a lhostejností. „Svět potřebuje Boha, potřebuje svědectví víry, nenechávejte si Krista pro sebe, sdílejte evangelijní radost s ostatními,“ řekl svého času papež Benedikt XVI. Zdůraznil též: „Kdo obdržel nejdůležitější dar života (víru), je povinen jej sdílet.“ Papež Jan Pavel II. nás zase vybídl: „Nemějte strach jít do ulic...“ Papež Pavel VI. pronesl tato slova: „Církev existuje proto, aby evangelizovala.“ Církev, to jsme i my, každý z nás. Papež František nedávno poznamenal: „Křesťan, který nevydává svědectví, se stává neplodným.“

A tak se zamýšlím – jaké je moje svědectví? Jsem křesťanka, která svědčí o Ježíši, či jen členka katolické církve, která jde v neděli do kostela a ostatní ji nezajímá? „Bože, koho dnes oslovíš skrze mne, i já bych byla ráda tvým nástrojem.“

Pro všechny, kteří si kladou tyto a podobné otázky, kteří berou Ježíšovu výzvu k evangelizaci vážně (Budete mi svědky – Skutky 1, 8) a kteří touží druhým lidem dopřát poznání Krista a chtějí se nechat

inspirovat zkušenostmi od jiných křesťanů, byl v Olomouci uspořádán již třetí ročník Konference o evangelizaci. Tento pozhnaný čas 23. a 24. 11. jsme mohli prožít spolu s ostatními téměř ze všech diecézí ČR, kteří touží, aby jejich farnost ožila, kteří chtějí vyjít vstříc lidem hledajícím a kterým leží na srdci lidé, kteří ještě nepoznali Boží lásku.

Program byl opravdu bohatý, ráno začínal chválami, kolem poledne byla mše svatá, v sobotu s biskupem Mons. Josefem Nuzikem, večer v katedrále modlitební večer chval s modlitbou za naši zemi, další večer modlitební večer při adoraci s Komunitou Blahoslavenství. Přednášek, workshopů i přednášejících bylo více, každý si mohl vybrat, zajímavé bylo mesiánsko-židovské hnutí, jednota církve a zvěstování evangelia smíření s Eyalem Friedmanem. Hlavním hostem byla Angličanka Miriam Swaffield s hořícím srdcem pro Ježíše, která měla jednu z přednášek s názvem Jak co nejpřirozeněji svědčit o Ježíši.

Já se ztotožňuji s výrokem Michelle Moran, prezidentky KCHO, která ve své knize „Evangelizace s odvahou a citem“ píše: „Evangelizaci rozumíme situaci, kdy jeden žebrák ukazuje druhému, kde najít chléb života.“ Obdivovala jsem též svědectví, jak se laici dovedou nasadit pro Krista a zapálit se pro dobrou věc, evangelizovat, zakládat farní evangelizační buňky, modlit se, adorat i přes noc, sloužit Bohu a svým bližním, například vytvořením 25 modlitebních společenství v jedné farnosti.

A co my v naší farnosti? Záleží nám na těch, kteří doposud nepoznali Ježíše? Pomůžeme jim? Přidáme ruku k dílu, které náš dobrý Pán v naší farnosti započal? Vždyť máme v naší farnosti tolik vnitřně krásných i mladých lidí ochotných udělat něco pro druhé. Využijme čas nám svěřený. Přeji vám hluboce prožitý advent a požehnané Vánoce. ■

Miloslava Zlatušková

Koncert ke cti svaté Cecílie



V sobotu 17. 11. 2018 se v našem kostele konal koncert v provedení smíšeného chrámového sboru a orchestru Salve, který už 40 let působí v kostele Panny Marie Sněžné v Olomouci, spolu s naším chrámovým sborem sv. Vojtěcha. Na programu bylo dílo Charlese Gounoda „Messe solennelle de Sainte Cécile“ – Slavnostní mše ke cti sv. Cecílie.

Provedením této mše chtěly sbory oslavit i 200. výročí narození tohoto významného francouzského skladatele. Premiéra koncertu se konala 10. 11. 2018 v olomouckém kostele Panny Marie Sněžné.

Jak vlastně došlo ke spolupráci obou sborů? Na konci února letošního roku přišel e-mail od dirigenta a zakladatele sboru Salve pana ing. Ladislava Kunce, ve kte-

rém prosí o spolupráci při provedení tohoto díla. Píše: „Je to skutečně skvostné dílo a myslím, že není tak náročné, aby se nedalo zvládnout. Náš sbor čítá asi 30 zpěváků, ale to je málo, aby mše vyzněla v plné kráse. Vybral jsem si vás, protože myslím, že vzdálenost našich sborů není tak velká.“

Velký dík a uznání patří všem zpěvákům, kteří se do nácviku pustili a věnovali mu půl roku zkoušek, včetně nacvičování během prázdnin, kdy jiná léta bývá volno.

Záznam koncertu je možno zhlédnout na farních stránkách nebo na Youtube na adrese: https://www.youtube.com/watch?time_continue=17&v=NnPI23bOMzE. ■

Zdeňka Kvasnicová

Jak jsme nacvičovali a zpívali

Tři amatérské soubory – dva chrámové sbory a komorní orchestr – se spojily ke společnému provedení slavnostní zpívané mše věnované svaté Cecílii, mučedníci a patronce duchovní hudby, muzikantů, varhaníků, zpěváků, básníků a řemeslníků zhotovujících hudební nástroje.

Nabídka olomouckého sbormistra a rozhodnutí naší sbormistryně být spoluinterpretky téměř hodinového koncertu nás ne-

málo zaskočily. Stěžejní duchovní dílo hluboce věřícího francouzského skladatele 19. století Charlese Gounoda je překrásné, ale zpočátku se zdálo, že je nad naše síly a schopnosti.

První zkoušky – začali jsme cvičit už někdy zjara – provázela skepse. Cvičili jsme trpělivě každý týden několik měsíců včetně prázdnin, ke konci s pomocí magnetofonové nahrávky. Hudba se pomalu ale jistě

Nepouštějme předvánoční shon dovnitř

Půvab některých okamžiků často spočívá v tom, že trvají jen velmi krátce. Padající hvězda zasvítí na nebi a pak zmizí. Západ slunce trvá půlhodiny a poté nastane tma. I promluva v kostele má dnes v průběhu mše vymezený jen celkem krátký čas, delší by se nám nelíbil.

Nastal advent a opět si někteří začali stýskat, že je příliš krátký, že se v týdnu před Vánoce nebo po nich bohužel musí do práce. Že lepší by bylo se na Vánoce připravovat déle, a když nastanou, více si jich užít, nejlépe až do Nového roku.

Vánoce však nemohou být nekonečným večírkem. Vzpomeňme na Kazatele: „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas.“ Kouzlo Vánoc spočívá i v tom, že trvají jen krátce, a půvab adventního soustředění se možná lépe oceňuje, když se koná uprostřed hektického ruchu okolního světa.

Nevím, nepožadujeme-li dnes příliš mnoho. I v idylických adventech v době Káji Mařika museli lidé denně pracovat. Když si pořádně nevydělali každodenním tvrdým namáháním, jistě si nemohli dovolit na Vánoce jen tak „vypnout“. Hospodáři museli i na Štědrý den nebo Boží hod nakrmit zvířata, a když si práci chtěli aspoň trochu usnadnit, museli o to více zabrat v den předchozí, ostatně dnešní farmáři to znají také.

Je spousta dalších profesí, které musí v tyto sváteční dny do práce, anebo po-

slední dny před Vánoce pracují od rána do večera, ba i v noci. My, kteří nemusíme, si toho važme.

Pro některé lidi znamená advent dobu vrcholného pracovního vypětí, které nemožno ovlivnit. Je to úděl jejich pozemského života. Jen těžko se mohou zúčastnit duchovních obnov, rorátů, koncertů a dalších akcí, které podporují adventní soustředění. Potkal jsem ale takové, o kterých jsem přesvědčen, že po celou tu dobu si nesou advent ve své duši, a přitom ho prožívají stejně intenzivně jako ostatní. Soudím, že kradmá chvíle ranního posezení u svíčky a snídane u nich nahrazuje hodinová rozjímání.

Jednomu člověku advent představoval jízdu dlouhým černým tunelem, na jehož konci prosvítalo světlo Vánoc. Zpočátku malé a nezřetelné, ke konci čím dál jasnější. Jiný si v kanceláři na stole denně zapaloval svíčku, u níž se pravidelně zastavoval při řešení nekonečné řady povinností a zmatků spojených s koncem roku.

Pokladní v hypermarketu jen s mírným úsměvem přihlížela tomu, když vystresovaní zákazníci ve frontě nemohli najít peníze či platební karty. Jistě v těch chvílích pobývala u betlémských jesliček ve svém srdci, jinak si to nedovedu vysvětlit.

Když už nemůžeme jinak, nosme advent aspoň ve svém srdci a nepouštějme předvánoční shon dovnitř. ■

Pavel Ludvík

ukládala do paměti a rozkvétala.

Dvě listopadové soboty se naše snaha nakonec zúročila dvěma koncerty s profesionálními sólisty z olomouckého divadla. Těžko popsat pocity, které provázely všechny tóny skladby: radost ze společného zpívání, kdy se jeden hlas opírá o druhý. Krásu duchovní hudby, kdy můžeme vyzpívat svou lásku k Bohu. K tomu patří trocha trémy, když se ocitneme před oltářem a vidíme z nevšední perspektivy

prostor kostela a hosty sedící v lavicích. A dojetí, které je potřeba potlačit, protože s ním se nedá zpívat.

I když náš společný projev jistě nebyl bez chybiček – vždyť někteří z nás neumí noty a učí se poslechem, dostali jsme ze sebe maximum. A snad se naše snažení líbilo i svaté Cecilce a Bohu, kterému především jsme naše úsilí věnovali. ■

Lenka Baroňová

Přehled aktuálních farních zpráv

Vánoční a novoroční program otrokovické farnosti

24. 12. 2018, pondělí, Štědrý den

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	15:30	bohoslužba pro děti	
Kvítkovice – kostel sv. Anny	22:00	mše svatá	
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	24:00	mše svatá	

25. 12. 2018, úterý, Narození Páně

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	7:30	mše svatá		
Kvítkovice – kostel sv. Anny	9:00	mše svatá		
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	10:30	mše svatá		
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	15:00	vánoční besídka		

26. 12. 2018, středa, sv. Štěpána

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	7:30	mše svatá	
Kvítkovice – kostel sv. Anny	9:00	mše svatá	
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	10:30	mše svatá	

27. 12. 2018, čtvrtek, sv. Jana Evangelisty

Pouť na Svatý Hostýn pořádá TOM

28. 12. 2018, pátek, sv. Mládětek betlémských

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 18:00 mše svatá


29. 12. 2018, sobota

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 7:30 mše svatá
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 16:00 Vánoční koncert Musicorum Aurum


30. 12. 2018, neděle, Svaté rodiny

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	7:30	mše svatá		
Kvítkovice – kostel sv. Anny	9:00	mše svatá		
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	10:30	mše svatá		
Kvítkovice – kostel sv. Anny	15:00	vánoční besídka		

31. 12. 2018, pondělí, sv. Silvestra

Malenovický hrad	9:00	Silvestrovský pochod	
Kvítkovice – kostel sv. Anny	16:00	mše svatá na závěr roku	
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	23:00	mše svatá na závěr roku	

1. 1. 2019, úterý, Matky Boží P. Marie

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	7:30	mše svatá	
Kvítkovice – kostel sv. Anny	9:00	mše svatá	
Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha	10:30	mše svatá	

6. 1. 2019, neděle, Zjevení Páně

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 17:00 Novoroční koncert Magna Mysteria

Svatost smíření před Vánocemi

- Ve farním kostele sv. Vojtěcha: středa 19. 12. v době 17–18 hod.
pátek 21. 12. od 17–18 hod.
neděle 23. 12. v době 16–18 hod. za přítomnosti více zpovědníků.
- V Kvítkovicích v sobotu 22. 12. v 17:30.
- Ve Zlíně v kostele sv. Filipa a Jakuba ve všední dny od 17. do 22. 12. v době 9–12 a 14–17 hod.

Přístup k jesličkám ve farním kostele

Na Štědrý den 13–16 hod., ve dnech 25. 12.–1. 1. v čase 14–18 hod., dále vždy před bohoslužbami a po nich.

Vánoční koncerty v kostele sv. Vojtěcha

- 29. 12. v 16 hod. jste zváni na Vánoční koncert souboru Musicorum Aurum. Zazní skladby Mozarta, Bacha, Händela, Michny, Michaličky a dalších. Vstupné 80 Kč.
- 6. 1. v 17 hod. se koná Novoroční koncert souboru Magna Mystera a přerovské hudební společnosti Entuziasté. Vstupné dobrovolné na podporu opravy střechy kostela sv. Michaela.

Z jednání pastorační rady farnosti ze dne 12. 11. 2018

- Pastorační rada se zabývala pastýřským listem arcibiskupa a výzvou papeže Františka k obnově misijní činnosti ve farnostech. Jde o výzvu proměnit přístup věřících zapojených v pastoraci, aby život farnosti více vycházel směrem ven.
- Pastorační rada se chce detailněji zamýšlet nad rozvíjením misijního rozměru farního života ve spolupráci s vytipovanými

Vánoční zpívání chrámového sboru

- 24. 12. ve 24 hodin – kostel sv. Vojtěcha
- 25. 12. v 7:30 hodin – kostel sv. Vojtěcha
- 25. 12. v 9 hodin – kostel sv. Anny

Na programu jsou „Vánoční zpěvy“ od Hany a Petra Ulrychových

1. Co sa stalo, přihodilo na horách
2. Chvála buď Bohu
3. Ten vánoční čas – 3. sloka text Iva Vítková
4. Žalm od Zdeňka Pololánika – Dnes jsme viděli Tvou slávu, Pane

housle: Helena Kotulanová
flétna: Jiřina Muldranová
varhany: Lenka Kuběnová
dirigent: Zdeňka Kvasnicová



Vánoční bohoslužby v řeckokatolické farnosti v kostele sv. Michaela

- 24. 12. 2018 – 14 hod.
- 25. 12. 2018 – 9 hod.
- 26. 12. 2018 – 9 hod.
- 1. 1. 2019 – 9 hod.
- 6. 1. 2019 – 9 hod.



famíky, kteří zastupují další oblasti života ve farnosti. Výsledkem by mělo být vzájemně se motivovat v misijním poslání církve a rozvíjet náš přístup k tomu, co již děláme tak, abychom oslovili i lidi mimo farní společenství. Termín tohoto jednání je 7. 1. 2019.

- Byl sestaven kalendář bohoslužeb a akcí na vánoční období. ■

Oprava střechy kostela sv. Michaela



Oprava je naplánovaná na příští rok 2019. V době uzávěrky začalo probíhat jednání o výběru firmy na rekonstrukci střechy z pěti nabídek. Z těch vyplynulo, že náklady na opravu přesáhnou dva miliony Kč. Veškeré průzkumy střechy a příprava projektu si vyžádaly náklady 85 878 Kč. To ovšem velmi usnadnilo zadávání nabídek, jejich porovnání a rozhodování o výběru firmy. Na opravu se ve sbírkách dosud vybralo 223 950 Kč. Individuální dary činily 126 125 Kč. Srdečné díky všem dárcům. ■

Křty a pohřby za poslední období

Křty: Daniel Vlček, Lucie Kokoruďová, Beata Švecová, Ema Bartíková, Jan Vitovják, Patrik Vrabček, Samuel Dominik Valouch, Aneta Valuchová
Pohřby: Irena Pospíšková, Vladislav Slovák, Vojtěch Minařík, Alžběta Přikrylová

Příběh o chudé vdově

V evangeliu jsme slyšeli, jak nás Pán Ježíš varuje před učiteli zákona, abychom nejednali jako oni. Vyčítá jim, že se rádi předvádějí, chodí okázale oblečení a mají rádi čestná místa v synagoze a na hostinách. Člověk snadno podlehe dojmu, že s takovým předváděním se nemá

Homilie 32. neděle v mezidobí Mk 12, 38–44

nic společného. Jenže takový pokřivený přístup ke křesťanskému životu může mít i skrytou podobu.

Je to například tehdy, když máme pocit, že nás nikdo neocení za to, co děláme. Když bychom rádi, aby si někdo všiml, co jsme ochotni obětovat a jak jsme připraveni nasadit se pro nějaké dobré dílo. Chceme kolikrát v očích druhých něco znamenat a mrzí nás, když to nevidí.

Jenže to, co nevidí lidé kolem nás, vždycky spolehlivě vidí Pán Bůh. A on dokáže nejlépe ocenit to, co lidé nevidí a co jim uniká. To také krásně vidíme u chrámové pokladnice, kde Ježíš pozoruje, jak věřící přinášají své dary. Když někdo vhodí do pokladnice hodně nacpaný měšec, tak to udělá pořádnou řachu a lidé se otáčí, aby viděli, kdo je tak štedrý. Dvě poslední drobné mince chudé vdovy a jejich nepatrná hodnota na nikoho dojem neudělají. Toho si nikdo nevšimne. Ale Ježíš si toho nejen všimne, ale dokonce to označí za dar ze všech největší.

Ta velikost daru spočívá v tom, že ona dala všechno, co měla, a přitom od nikoho ani nemůže čekat, že by za to dostala uznání. Otázka je, jestli je v takové situaci vůbec třeba dávat takový dar a zda je to rozumné. Vždyť velikost toho daru byla pro chrám zanedbatelná, ale pro tu ženu by tím aspoň na chvíli byla zajištěna obživa.

Jenže v tom daru je obsaženo mnohem víc než finanční hodnota. Ta žena musela prokázat mimořádnou důvěru v Boha a byla si vědoma jeho veliké lásky a důvě-

ry. Zřejmě se ve svém skromném životě dovedla zcela spolehnout na Boží pomoc, aby měla vůbec co jíst, a když se jí někdy podařilo navíc něco málo utřít, hned myslela na to, že teď má co věnovat ve prospěch Boží cti a slávy. To všechno bylo v tomto daru rovněž obsaženo a to také zřejmě Ježíš ocenil.

Pro nás může být inspirující nejen ta chudá vdova, ale i to, jak se na ni Ježíš díval. On totiž vidí do srdce a dokáže ocenit skutečnou hodnotu člověka, kterou mnozí nevidí. My dnes žijeme ve světě, který je zaměřený na efektní věci, na lidi, kteří jsou moderní, atraktivní a úspěšní, kteří dokáží ohromit svět. Kdo si mezi tím všimne třeba nějakých prostých žen, které nevykají nápadnými činy, ale pouze trpělivě snášejí každodenní námahu a zcela obyčejně se starají o děti a rodinu? Navenek se jeví, že nic zvláštního společnosti nedávají a přitom svým vnitřním nasazením a celým srdcem dávají všechno, co mají.

Nebo to mohou být otcové rodin, kteří se nenechají pohlit tlakem doby, aby patřili mezi ty úspěšnější a výkonnější, a místo toho si hlídají čas na to, aby mohli být tam, kde je jejich rodina potřebuje.

Zkusme si srovnat tento Ježíšův pohled s naším pohledem na svět. Jaká jsou naše měřítka? Jakých lidí si všímám ve společnosti a v médiích? Jsou to nejlepší sportovci, atraktivní herci a zpěváci, dominantní politici a úspěšní podnikatelé? Vyhledávám mezi články a pořady hlavně senzace, nebo si všimnu i toho, že někdo opravil zastrčenou kapličku nebo že se někdo stará o rodiče upoutané na lůžko a podobně.

Matka Tereza z Kalkaty říkala, že kolikrát bychom chtěli dělat velké věci, ale s malou láskou. Místo toho máme dělat malé věci s velkou láskou. Tak tomu bylo i u té pokladnice. Boháči dávali mnoho s malou láskou, ale vdova dala málo s velkou láskou. S tím souvisí další věc. Tak jako ta vdova se i my máme učit dávat z nedostatku, ne z nadbytku. Dávat z nadbytku nejen

svých peněz, ale z nadbytku svých sil, svého umění, dovedností, svého úspěchu, to je vždy pohodlnější.

Dnes ale mají všichni nedostatek času. Tady je pro nás krásný prostor, umět dávat z nedostatku svého času tam, kde jde o věci Božího království, i když to bude jen něco málo. Poslední dobou se například ukazuje, jak rodiče nemají čas, aby doprovodili děti na páteční dětskou mši svatou. Někdo si neudělá čas, ani když třeba scholička vystoupí na Noci kostelů. Na jednu stranu je tu snaha katechetek a vedoucích oddílů, aby na mši byly pěkné písničky pro děti, rozdělují si služby, aby se děti vystřídaly při přinášení darů, čtení, přímlovách.

Někteří vymýšlejí náměty, animace a chystají různé pomůcky, aby téma při mši děti upoutalo. A přesto menších dětí v pátek je stále častěji jen hrstka. Není čas.

Není čas podporovat děti v tom, aby prožívaly při mši živé společenství víry s ostatními dětmi, aby se učili zapojovat se do bohoslužby, při které se chceme společně přibližovat a otevírat Pánu Bohu.

Podobně se to může týkat řady jiných oblastí v tom, kde jde o věci Božího království. Až si zase budeme říkat, že máme nedostatek času na Boha, zkusme si vzpomenout na chudou vdovu, která ze svého nedostatku dokázala dát vše, co měla. ■

O. Josef Zelinka

Vánoční a novoroční přání a poděkování

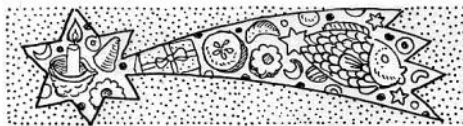
K Vánocům a do nového roku 2019

Milí farníci. Rád bych na tomto místě navázal na pastýřský list otce arcibiskupa z první neděle adventní, ve kterém nás vybízí, abychom se snažili připravit o letošních Vánocích příchod Božího Syna nejen do svých vlastních srdcí, ale do také do srdcí lidí kolem nás. Jak často narážíme na to, že se nám takový úkol jeví jako nemožný. Cítíme převážně nezáměr o sdílení toho, co jako věřící prožíváme.

Pokud tedy lidé kolem nás nejeví zájem o křesťanské hodnoty, nemělo by nás to odradit od přinášení Krista lidem způsobem, o který zájem budou mít, i když přitom nezazní jeho jméno ani pojem víra. To ovšem často vyžaduje naši odvahu věnovat svoji pozornost tomu, co druhé tíží, čím jsou vnitřně zraněni, s čím si neví rady. Tak se budou moci setkat s Ježíšem v nás, i když si to zatím nebudou schopni uvědomit nebo přijmout. Jenže právě to je nejdůležitější počátek evangelizace spolu s naší modlitbou za lidi kolem nás.

Ze srdce přeji všem farníkům i ostatním čtenářům našeho občasníku, aby vánoční čas byl opět svátečním prožitkem blízkosti narozeného Spasitele, se kterým dokážeme společně vstoupit i do všech dnů nového roku 2019. ■

O. Josef Zelinka



Poděkování autorům a čtenářům

V kázání k evangeliu o chudé vdově, které najdete v tomto Farním občasníku, jsme vyzýváni, abychom dávali, i když máme málo. Všichni trpíme nedostatkem času, ale vím o některých lidech, že i z něho dokáží dávat, někdy i často.

Mám nyní na mysli zejména vás – autory příspěvků do občasníku. Za letošní rok jste jich napsali doslova kopec. Svědčily o vašich zážitcích, myšlenkách, o tom, čím se zabýváte. Děkuji vám za to, přeji vám požehnané Vánoce a dostatek odvahy k psaní nových příspěvků v novém roce.

Poděkovat chci ale i vám čtenářům. Zejména těm, kteří neváhají vyjádřit svou spokojenost či nespokojenost s publikovanými články, a pak těm, kteří si nové číslo občasníku nemohou vyzvednout v kostele a kterým ho někdo musí donést. FOM mezi námi vytváří pouto a vám, kteří jste nemocní či nepohybliví, zvláště přeji požehnané Vánoce a zdraví v novém roce. ■

Pavel Ludvík

Z udržovacího režimu k misijnímu zápalu aneb jak obnovit farnost

Letos k Velikonocům věnoval arcibiskup Jan svým kněžím knihu „Proměna farnosti“ s podnadpisem: „Z udržovacího režimu k misijnímu zápalu.“ Kniha je plná zkušeností ohledně toho, jak může farnost naplňovat své poslání celé církve šířit víru v našeho Spasitele.

Také u nás jsme se na podnět otce arcibiskupa už v minulém roce věnovali otázkám, jak misijním způsobem oživit farní společenství. Sešla se sice řada námětů, ale nenašla se vůle a odhodlání, aby se uskutečnilo něco, co by mělo výraznější vliv na proměnu farnosti.

Nyní nás sám papež František vybízí k takové snaze o proměnu, aby to, čím naše farnost žije, více dostávalo i evangelizační rozměr. Máme se bránit trendu, kdy jsme zaměřeni dovnitř, aby nám bylo spolu dobře, abychom byli ve své bezpečné zóně aktivními křesťany sami pro sebe. Takový přístup vycházení ven z uzavřenosti je ale třeba v nás samot-

ných nějak probouzet nebo obnovovat. A otázka je jak.

Touto myšlenkou bych se rád zabýval na setkání pastorační rady s dalšími pozvanými zástupci farnosti. Jak zaznělo v pastýřském listě na misijní neděli, nejde o nějaké akce navíc, ale změnu myšlení, abychom zkusili s novým apoštolským nadšením dělat běžné věci tak, aby se posilnila naše odvaha dělit se o svou víru ve svém okolí.

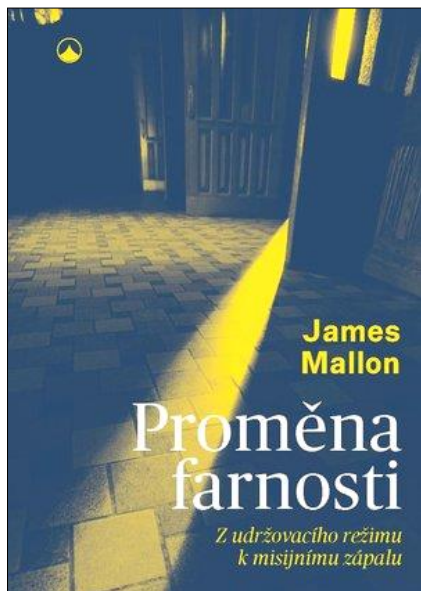
Smyslem tohoto setkání bude hledání možností, které budou podněcovat odhodlání nás i dalších farníků pro poslání šířit víru. Nejdříve musíme sami přijmout za své, že potřebujeme hledat větší motivaci a nadšení pro misijní rozměr ve farnosti. Takže bych rád, abychom se s vybranými zástupci farnosti na tomto setkání společně naladili na tuto myšlenku a vzájemně si poskytl motivaci a inspiraci.

Dalším důvodem setkání je tuto myšlenku předávat mezi další věřící, se kterými jsou zástupci jednotlivých oblastí farnosti v kontaktu. V tomto duchu se pokusíme vzájemně se motivovat a nasměrovat. Při tom je důležité, z čeho musíme vycházet. Půjde o to uvědomit si, kolik touhy v sobě nosíme, abychom si dar víry nenechávali pro sebe. Jak tuto touhu realizovat a pokud se jí někomu nedostává, jak ji získat.

Pokud se podaří tento krok, pak bude možné zkusit vytvářet pro farníky příležitosti, kde se v tomto směru můžeme motivovat, povzbuzovat a hlavně nechat se posilovat Duchem svatým. Kromě již oslovených zástupců z farnosti je na setkání zván každý, kdo výrazně cítí zodpovědnost farního společenství za evangelizaci.

Toto setkání proběhne v obvyklém termínu pastorační rady v pondělí 7. ledna 2019 v 19 hod. v sále pod kostelem. Přivítám také předem náměty do programu tohoto setkání. ■

O. Josef Zelinka



Ze života otrokovické farnosti

Farní občasník sčítá ztráty

Na konci října zemřela naše farnice, paní Irena Pospíšková. O jedné říjnové neděli vzorně přečetla v kostele čtení, po návratu do lavice ztratila vědomí a záchranná služba ji odvezla do nemocnice, kde po několika týdnech skonala.

Poté, co někteří farníci v tomto roce přestali přispívat do našeho Farního občasníku (a zdá se, že trvale), je to pro něj další ztráta. Odešla bohužel jedna osoba, která o náš zpravodaj pravidelně projevovala zájem a pro kterou bylo samozřejmostí a mnohdy i čest do něho napsat příspěvek.

Možná si pamatujete na její články o Františkově cestě v Blahutovicích, kde byla členem spolku, který se o tuto památku stará. Ty jako by i symbolizovaly její pozemskou pouť: aktivita, snaha něco udělat pro druhé, užitečně vyplnit čas, zájem

o duchovní život. Já si zase pamatuji, jak na mě naléhala, abychom farnost více seznámili s Františkovou cestou, abychom tam zajeli, aby někdo od ní převzal štafetový kolík... No, nepodařilo se. Farnímu občasníku bude chybět, a nejen jemu. Nahradí ji někdo?

Zádušní mše svatá, při níž jsme se se zemřelou loučili, byla pozoruhodná tím, kolik cizích lidí přilákala a kolik z nich cítilo potřebu pronést nad rakví pár slov a zemřelé poděkovat. Ukázala, jak bohatý a naplněný život Irča (jako ji mnozí oslovovali) měla, pro kolik lidí bylo potěšením se s ní setkávat.

Účast lidí na mši byla dokladem toho, že pokyn „Jděte do celého světa a každé evangelium“ naše sestra Irena naplnila vrchovatě. ■

Pavel Ludvík

Ze života turistických oddílů mládeže

■ V sobotu 20. 10. proběhlo velké misijní vyrábění a druhý den jsme naše výtvary po mši prodávali na Misijním jarmarku. Kromě tradičního punče mohli návštěvníci letos poprvé zakusit i „misijní klobásu“. Vybralo se přes 45 tisíc a veškerý výtěžek putoval na Papežské misijní dílo.

■ 3. 11. se všechny holky vydaly do Brna na společnou akci. Celý den jsme strávily v dětském vědeckém centru VIDA! a dozvěděly jsme se spoustu zajímavých informací jak o přírodě, tak o lidském těle nebo různých fyzikálních jevech.

■ Na konci listopadu se kluci Žraloci vydali na víkendovku na základnu Kusalíno. Nejen, že si zahráli spoustu her, ale také si (tematicky k celoročce Záchranáři) osvojili základy první pomoci.

■ V neděli 2. 12. jsme se sešli na Mikulášské besídce. Součástí byla vystoupení dětí z oddílů, nechyběly pohádky, tanečky ani soutěže a nakonec přišel i očekávaný Mikuláš. ■



Z vystoupení na Mikulášské besídce

Oprava kostela sv. Anny v Kvítkovicích

Asi před rokem jsme na těchto stránkách přečetli rozhovor s B. Hradilem o tom, co trápí kvítkovický kostel sv. Anny.

Vzhledem k tomu, že kanály, které měly odvádět dešťovou vodu, nebyly funkční, voda vsakovala do základů a vlhkost vzlínala do zdí, začala opadávat omítka venkovní i vnitřní. Ekonomická rada před dvěma lety na doporučení města vybrala firmu ALSPO ZLÍN s.r.o., která provedla venkovní izolaci základů a odvod dešťové vody do kanálu. Po dvouletém odstupu bylo možné zhodnotit rozsah poškozené omítky a přistoupit k druhé fázi oprav: oprava vnitřních omítek a izolace zdiva.

Po dohodě byla oslovena stejná firma, která provedla venkovní izolaci. Firma po konzultaci nabídla opravu vnitřních i venkovních omítek a chemickou injektáž pro zabránění prostupu vody od základů. Po předložení předběžného rozpočtu, ve kterém byla započtena částka cca 40 000 Kč za odstranění omítek, se rozhodlo, že se to provede svépomocí. Zajištění a koordinaci celé opravy vzal na sebe Antonín Hradil.

Brigáda na otlučení špatné omítky a očištění zdí byla stanovena na 25. 8. 2018. Již v předchozím týdnu se sešla parta dobrovolníků na stěhování varhan, lavic, oltáře, odnést se musely i sochy, obrazy i křížová cesta. V pátek 24. 8. byl přistaven kontejner od Technických služeb Otrokovi-

ce. Bourací práce započaly 25. 8. v 8 hodin ráno. Celkem se zúčastnilo 18 mužů z Kvítkovic, Otrokovic a přilehlého okolí. Díky velkému pracovnímu nasazení a obětavosti všech zúčastněných šly bourací práce nad očekávání rychle i přesto, že bylo rozhodnuto osekát i základní sokl v kostele.

Původně měl být sokl zachován, avšak po částečném odhalení zdiv byl předpoklad, že by sokl byl v budoucnu viníkem dalších problémů. Z tohoto důvodu byl odstraněn. Kolem oběda se zastavil P. Zelinka, aby požehal oběd všem brigádníkům. Pro velké nasazení všech zúčastněných byly po obědě ukončeny úklidové práce kolem 15. hodiny a všichni odcházeli domů.

Aby vysychání zdiva bylo co nejrychlejší, zapůjčila Charita sv. Anežky vysoušeče. Díky tomu mohly po třech týdnech nastoupit pracovníci firmy, kteří provedli nové omítky a izolaci zdiva. A protože letos bylo dlouho pěkné počasí, stihl se kostel i vymalovat, malbu provedla firma Mlýnek a syn. Oprava trvala dlouho a mezitím zde byly i bohoslužby, a tak patří velké poděkování všem, kteří vždy kostel připravili na bohoslužby, a všem těm, kteří jakýmkoliv způsobem přiložili ruku k dílu i při konečném úklidu.

Pán Bůh zaplať všem i za trpělivost. ■

Marie Vondrová

Poděkování za pomoc při opravě

Dovolil bych si ještě jednou poděkovat všem, kteří se jakkoliv podíleli na opravách kaple sv. Anny v Kvítkovicích. Tyto opravy si vyžádaly desítky hodin práce nejen v den brigád, ale každodenních prací pro zajištění chodu oprav.

Díky patří všem, kteří se podíleli na chystání kaple před samotnou opravou,



jejím vyklizení, posunutí varhan a lavic, zajištění kontejneru, zajištění a výjeje oběda v den brigády, propůjčení hasičské zbrojnice na oběd, zapůjčení vysoušečů a jejich každodenní obsluhu, úklidu kostela během oprav a přípravě na nedělní bohoslužby, vymalování, stěhování věcí opět do kaple, dalším úklidu, zapojení nového topení.

Je také zapotřebí poděkovat všem, kteří naši práci podpořili modlitbou nebo finančním darem. Díky vám všem! ■

Antonín Hradil

Charita sv. Anežky nás informuje

Od nového roku s novým názvem

Už nějakou dobu se o tom jednalo a od nového roku se to stává skutečností. Naše Charita sv. Anežky mění název. Podle nového celorepublikového nařízení o sjednocení názvů a jednotného logotypu mohou mít všechny charity v názvu pouze město, kde daná Charita sídlí. Pro nás to znamená to, že ač neradi, museli jsme z našeho názvu vypustit jméno naší pa-

tronky sv. Anežky.

Nově tedy s účinností od 1. 1. 2019 nese název Charita Otrokovice. Ředitel Ing. Peter Kubala k tomu říká toto: „Změna názvu, ačkoliv jsme se tomu dlouhou dobu bránili, už byla nevyhnutelná. Nic se však nemění na tom, že svatá Anežka i nadále zůstává patronkou našeho díla, ke které se budeme stále hrdě hlásit. ■

Jak mě svatá Anežka doprovázela

Bylo úterý 13. listopadu, svátek sv. Anežky české. Dopoledne jsem se vydal na své pravidelné návštěvy na pokojích našeho Charitního domova, abych našim nepohyblivým klientům přinesl sv. přijímání. A tehdy se stalo něco, s čím jsem se za svého působení na Charitě dosud neseťkal. Stává se, že se ne všechny návštěvy vydaří. I když se člověk vždy snaží posloužit všem, ne vždy se to povede. Zdravotní

stav některých klientů bývá často dost proměnlivý, a ne vždy jsou všichni v takovém stavu, kdy jsou schopni reagovat.

Tento den ale na mou návštěvu reagovali a dobře vnímali úplně všichni, i ti, s nimiž se to v poslední době moc nedařilo. Když jsem si uvědomil, co je za den, hned mi bylo jasné, čím je to zásluha. To svatá Anežka dnes spolu se mnou navštívila svoje ovečky. ■

Poděkování našim ochotným řidičům

Již několik let díky mnoha dobrovolníkům z řad našich farníků funguje služba rozvozu seniorů na nedělní mše svaté. Momentálně využíváme služeb asi dvaceti ochotných řidičů, kteří se každou neděli střídají v této obětavé službě.

Nedávno jsem mluvil s jednou uživatelkou této služby a slyšel jsem od ní slova

díků. Říkala mi: „Víte, já bych se sice mohla dívat na mši svatou v televizi, ale není to ono. Díky vám se můžu přímo setkávat s živým Kristem.“ Chtěl bych tímto jménem svým, ale hlavně jménem těch, kteří této naší služby využívají, vyjádřit upřímné díky vám všem, kdo takto pomáháte. ■

Tři králové znovu zavítají do vašich domovů

V sobotu 5. ledna se uskuteční další ročník Tříkrálové sbírky. I do vašich domovů zavítají Kašpar, Melichar a Baltazar. Naše tříkrálové koledníky můžete očekávat od 10 do 15 hodin. Přijdou k vám jako vždy s písní na rtech a už teď se těší na radostné setkání s vámi.

Všechny koledníky prosíme o včasné odevzdání přihlášek. Rádi mezi sebou uvítáme i nové tváře, a to jak do řad koledníků, tak i vedoucích skupinek. Požehnaní koledníkům a jejich vedoucím proběhne

v pátek 4. ledna při večerní mši svaté v 18 hodin.

Bližší informace u Magdy Honzíkové nebo u Jana Žalčíka, kontakty najdete na vývěškách Charity. ■

Vánoční přání Charity Otrokovice

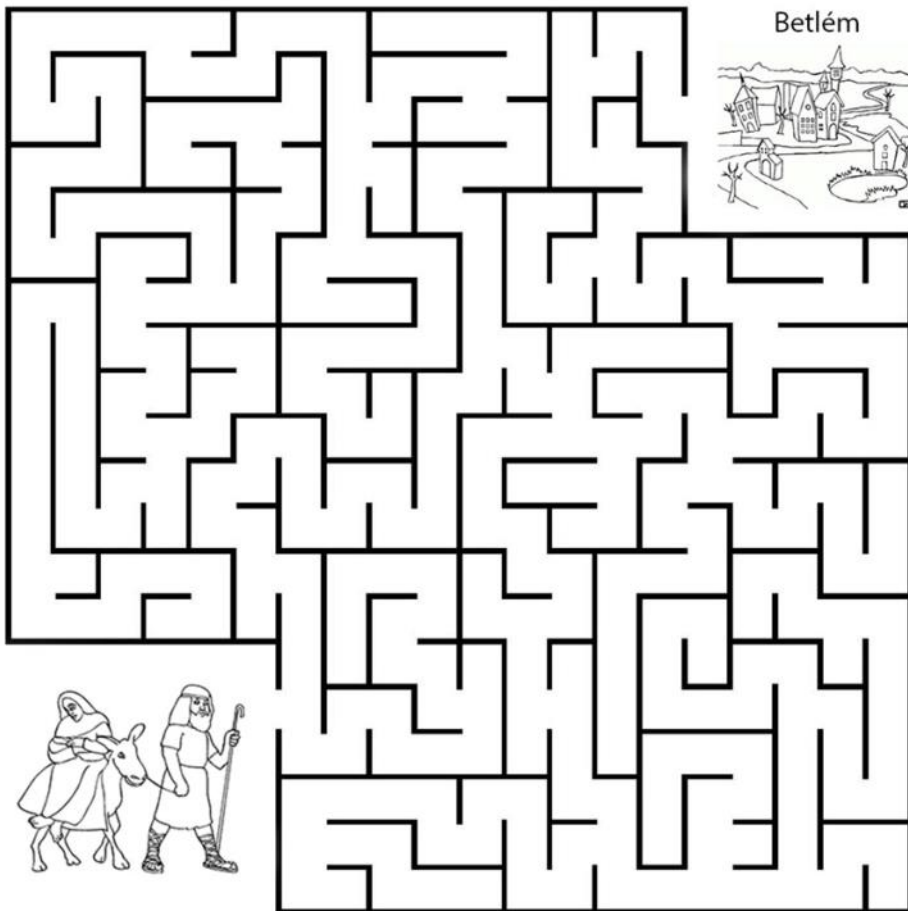
„V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život.“

Požehnané prožití vánočních svátků vám přeje Charita Otrokovice.

Autorem příspěvků na této straně je Jan Žalčík, pastorační asistent

Najdi cestu do Betléma

V době, kdy Panna Marie očekávala narození dítěte, byl Izrael součástí římské říše. Římský císař chtěl vědět, kolik mužů a kolik žen v ní žije – proto nařídil soupis lidu. Každý muž, který byl hlavou rodiny, musel jít do města svých předků a tam nechat zapsat svou rodinu. Josef, Mariin snoubenec, byl potomkem Davidovým – museli tedy zamířit do města Davidova, do Betléma. A právě zde se narodil malý Ježíšek. Pomůžeš Marii a Josefovi najít cestu do Betléma?



FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>
Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Ilustrace: Lenka Baroňová. Fotografie: Vojtěch Rafaja, Zdeněk Kvasnica
Uzávěrka dalšího čísla: 3. 2. 2019. Vydání dalšího čísla: 17. 2. 2019.